

ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ВОДНИМИ РЕСУРСАМИ У ВОДНОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ ТА ЙОГО УДОСКОНАЛЕННЯ

Ефективність державного управління будь-якими соціально-виробничими процесами значною мірою залежить від його законодавчого забезпечення. Із запровадженням в Україні принципів інтегрованого управління та управління за річковими басейнами, які є головними у Водній Рамковій Директиві ЄС, актуальним стає питання удосконалення функціонального забезпечення державного управління водними ресурсами та його вчасного відображення у основоположних законодавчих актах країни, зокрема у Водному кодексі. Водний кодекс був введений в дію ще в 1995 році і з того часу зазнав суттєвих змін, часом не виправданих, тому потребує аналізу з позицій оптимального розподілу функцій і завдань серед державних органів влади.

Проблема ефективного державного управління природокористуванням, водокористуванням досліджувались у багатьох працях українських та закордонних учених, таких як М. А. Хвесик, В. А. Голян, Б. М. Данилишин, С. І. Дорогунцов, І. О. Драган, Т. В. Іванова, В. І. Павлов, В. А. Сташук, А. В. Яцик, В. А. Духовний, Т. Д. Клауссен, Р. Г. Мумладзе, Н. Н. Мирзаева, Н. Т. Кавешніков та інші.

Правовим аспектам державного управління водними ресурсами приділено не так багато праць. У галузі водно-екологічного права потрібно відмітити праці В. О. Джуган, Б. Б. Гавриленка, Л. М. Горбача, В. І. Гордєєва, Ю. П. Кулаковського, А. А. Сисуєвої, М. А. Хвесика, О. М. Шумила, В. А. Сташука та М. В. Хорєва.

Метою наукової статті є виявлення особливостей сучасного функціонального забезпечення державного управління водними ресурсами в Україні шляхом аналізу компетенцій, функцій і завдань за Водним кодексом України та його удосконалення внесення відповідних змін до окремих функцій і завдань та їх перерозподілу між органами державної влади.

Водний кодекс України є основним законодавчим актом у галузі управління водними ресурсами на території країни і забезпечує формування водно-екологічного правопорядку. Був введений в дію Постановою ВР № 214/95 від 06.06.1995 року і з того часу набував змін у різні роки [2]. На сьогодні ці зміни є достатньо суттєвими, особливо в частині компетенцій різних органів державної влади і вимагають відповідного аналізу.

За Водним кодексом України державне управління у країні в галузі використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів здійснюється за басейновим принципом на основі державних, цільових, міждержавних та регіональних програм використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів. Всі державні органи влади, що задіяні до процесів управління водними ресурсами, наділені у кодексі відповідною компетенцією, які реалізуються через певні функції і завдання.

Компетенція Верховної ради України в галузі регулювання водних відносин, як єдиного законодавчого органу державної влади, розкривається у

чотирьох завданнях: законодавче регулювання водних відносин; визначення основних напрямів державної політики у водній галузі; розпорядження водним фондом України; затвердження загальнодержавних, міждержавних програм використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів.

Найбільшою кількістю завдань серед органів представницької гілки влади у галузі регулювання, охорони і відтворення водних ресурсів в Україні наділені обласні ради – 14 завдань. Вони полягають у такому: забезпечують реалізацію державної політики; погоджують державні цільові і міждержавні програми; розробляють регіональні програми; видають дозволи на спеціальне водокористування; координують діяльність районних і міських рад; затверджують проекти зон санітарної охорони господарсько-питних водозаборів; приймають рішення про віднесення водних об'єктів до заповідного фонду; встановлюють більш суворі нормативи якості води; обмежують діяльність підприємств; організовують роботи проти аварій і руйнівної дії вод; приймають рішення про аварійне скидання стічних вод; організовують інформування населення, здійснюють контроль за використанням, охороною та відтворенням водних ресурсів. Мають певні компетенції і відповідно завдання районні ради, сільські, селищні, міські ради та громадяни України.

З точки зору виконання практичних завдань у сфері управління водними ресурсами найбільший інтерес становлять повноваження центральних органів виконавчої влади. Компетенція (повноваження) Кабінету Міністрів України у галузі управління і контролю за використанням і охороною вод та відтворенням водних ресурсів, як вищого органу в системі центральних органів виконавчої влади, визначені статтею 14 Водного кодексу та налічує 13 завдань [1]. Головними з них є реалізація державної політики у галузі використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів; здійснення державного контролю, забезпечення розробки державних цільових і міждержавних програм, визначення порядку і координація органів виконавчої влади, встановлення порядку видачі дозволів, визначення пріоритетів водокористування та інше.

Конкретних назв ЦОВВ, що здійснюють діяльність у сфері управління водними ресурсами, Водний кодекс не надає, а формулює компетенції для них за функціональною спрямованістю. Наразі у галузі використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів Водний кодекс визначає участь таких ЦОВВ:

1) ЦОВВ, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища (4 функції, [1, ст. 15]);

2) ЦОВВ, що реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища (6 функцій, [1, ст. 15-1]);

3) ЦОВВ, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони і раціонального використання вод та відтворення водних ресурсів (2 функції, [1, ст. 15-2]);

4) ЦОВВ, що реалізує державну політику у сфері розвитку водного господарства (24 функції, [1, ст. 16]);

5) ЦОВВ, що реалізує державну політику у сфері геологічного вивчення та раціонального використання надр (5 функцій, [1, ст. 17]).

Серед суб'єктів виконавчої гілки влади найбільшою кількістю завдань (найбільш широкою компетенцією) у галузі регулювання водних відносин (24 функції) наділений ЦОВВ з розвитку водного господарства. На сьогодні ці функції покладені на Держводагентство України, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра екології та природних ресурсів України (Мінприроди).

Певні компетенції стосовно управління водними ресурсами мають також Рада міністрів АР Крим (11 функцій), обласні, Київська, Севастопольська міські державні адміністрації, органи виконавчої влади АР Крим (по 2 функції).

Нами виконано детальний аналіз наявних у Водному кодексі компетенцій, функцій і завдань для різних гілок державної влади та різних органів державної влади на предмет їх наявності, роздільного чи спільного виконання. Зміст компетенцій (повноважень) усіх державних органів влади у сфері управління водними ресурсами розкривається у вигляді 42 завдань чи функцій (табл. 1).

Таблиця 1. Компетенції (повноваження) державних органів влади в галузі управління і контролю за використанням і охороною вод та відтворення водних ресурсів

№ з/п	Зміст повноважень (функції, завдання) щодо використання, відтворення, охорони водних ресурсів	Органи законодавчої і представницької влади				Органи виконавчої влади								
		ВРУ	ВР АРК	ОР, КМР, СМР	РР	СР, Сел.Р, МР, РРМ	КМУ	ЦОВВ, формує політику	ЦОВВ, реалізує політику	ЦОВВ, здійснює нагляд	ЦОВВ з водного господарства	ЦОВВ у сфері надр	РА АРК	ОДА, КМДА, СМДА, ООВАРК
1.	Формування державної політики	+					+							
2.	Реалізація державної політики			+			+							+
3.	Розпорядження водним фондом України	+					+							
4.	Визначення пріоритетів водокористування						+							
5.	Визначення порядку і координація роботи (діяльності) органів на різних рівнях управління		+	+	+		+							
6.	Водні та водоохоронні програми різного рівня (розробка, погодження, затвердження, реалізація)	+	+	+			+	+	+		+		+	
7.	Державний контроль і контроль за використанням, охороною та відтворенням			+	+	+	+						+	
8.	Надання дозволів, погодження клопотань у спеціальному водокористуванні			+			+				+	+	+	+
9.	Розробка і затвердження нормативів, правил, стандартів регулювання, охорони і відтворення вод							+						
10.	Організація і координація робіт з попередження та ліквідації наслідків шкідливої дії вод, аварій, стихійного лиха			+	+	+	+				+		+	
11.	Обмеження і заборона діяльності підприємств, установ, організацій, об'єктів			+	+	+	+			+				
12.	Організація та здійснення державного моніторингу вод								+	+				
13.	Ведення державного моніторингу підземних вод											+		
14.	Забезпечення функціонування державного моніторингу довкілля на водних об'єктах										+			
15.	Моніторинг якості вод та радіологічний моніторинг										+			
16.	Здійснення державної екологічної експертизи								+					
17.	Нормування скидання забруднюючих речовин, прийняття рішень щодо скидів аварійних стічних вод		+	+			+							
18.	Економічне оздоровлення та догляд за поверхневими водами										+		+	
19.	Встановлення більш суворих нормативів якості вод		+	+										
20.	Здійснення державного геологічного контролю при вивченні вод											+		
21.	Створення водоохоронних зон (проекти, влаштування,)		+	+	+		+							+
22.	Відведення акваторій морів						+							
23.	Надання дозволів на роботи на землях водного фонду								+		+			
24.	Державний контроль за додержанням вимог законодавства									+				
25.	Державний облік вод, водокористування та ведення водного кадастру										+	+		
26.	Забезпечення потреб у воді населення і галузей економіки, між басейновий перерозподіл вод										+		+	
27.	Міжнародне співробітництво та трансдонна діяльність						+	+		+				
28.	Організаційно-економічні заходи (розробка і запровадження)								+					

Функція формування державної політики у водній сфері належить Верховній Раді України (ВРУ) як вищому законодавчому органу державної влади та ЦОВВ, що формує державну політику, тобто Мінприроди України, що цілком відповідає рівню даних органів влади [7].

Реалізація державної політики покладена на п'ять органів влади, з них представницькі – обласні ради (ОР) та прирівняні до них КМР і СМР, чотири ЦОВВ: Кабінет Міністрів України (КМУ), ЦОВВ, що реалізує політику (Мінприроди), ЦОВВ з розвитку водного господарства (Держводагентство) та РМ АРК. У такій схемі реалізації державної політики у представницькій гілці влади залучено тільки рівень обласних рад, не залучено рівень районних рад та сільських і селищних рад. У виконавчій гілці влади не залучено ЦОВВ у сфері надр (Держгеонадра). Проте у Положенні про Держгеонадра записано: "реалізація державної політики у сфері геологічного вивчення та раціонального використання надр" [6].

Завдання з реалізації державної політики в галузі використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів з метою децентралізації влади, на нашу думку, доцільно поширити на рівень райрад, сільських, селищних, міських та районних Рад у містах, а для виконавчої гілки влади на рівень обласних адміністрацій та прирівняних до них КМДА, СМДА та ОВВ АРК. Всі ці органи державної влади, без виключень, повинні бути залучені до реалізації державної політики в межах своїх повноважень. Організацію реалізації державної політики доцільно покласти тільки на КМУ, як вищий орган виконавчої влади, та Мінприроди, як ЦОВВ, що формує державну політику.

Функція розпоряджання водним фондом (усім водами, водними об'єктами) належить ВРУ та КМУ спільно, а визначення пріоритетів водокористування належить тільки КМУ. Не зрозуміло на рівні держави є функція визначення пріоритетів водокористування. На нашу думку термін "пріоритети водокористування" повинен отримати у Водному кодексі наукове змістовне наповнення.

Одна комплексна функція – з розробки, погодження, затвердження і реалізації водних та водоохоронних програм різного рівня виконується вісьмома органами державної влади, з них три – законодавчо-представницька влада (ВРУ, ВР АРК, ОР і прирівняні до них КМР та СМР та п'ять – органи виконавчої влади (КМУ, ЦОВВ, що формує політику, ЦОВВ, що реалізує політику, ЦОВВ з розвитку водного господарства та РМ АРК). На жаль, не поширено це завдання на рівень райрад, сільських і селищних рад в частині розробки, погодження і реалізації, а також на рівень ЦОВВ у сфері надр

(Держгеонадра) та обласні державні адміністрації, що вимагають сучасні підходи до децентралізації влади.

Функція державного контролю за використанням, охороною та відтворенням вод покладено на всі ради, починаючи з обласного рівня, а для виконавчої гілки влади фактично тільки на КМУ та раду Міністрів АРК. У ст. 19 Водного кодексу наголошується, що державний контроль здійснюється не тільки Кабінетом Міністрів України, а також ЦОВВ, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду [1]. Проте с. 152 (п.1) наголошує про здійснення державного нагляду цим ЦОВВ тільки за додержанням вимог законодавства про охорону і раціональне використання вод. Тому функція державного контролю за використанням вод, на нашу думку, потрібно уточнити в ст. 152 та доцільно поширити також на ЦОВВ з розвитку водного господарства (Держводагентство) та ЦОВВ у сфері надр (Держгеонадра).

Важливою є функція визначення порядку і координація роботи (діяльності) органів на різних рівнях управління. У представницькій гілці влади вона наявна на рівні ВР АРК, обласних рад, Київради та Севастопольради, що цілком логічно. На рівні органів виконавчої влади вона наявна тільки на рівні КМУ як "визначення порядку діяльності органів виконавчої влади..., координація їх діяльності". Очевидно, що функція координації діяльності, координація роботи має бути встановлена для ЦОВВ, що формує і реалізує політику, інших ЦОВВ з уточненням завдань щодо ієрархії структур та відповідних рівнів управління (за аналогією для представницьких органів влади).

Актуальною сьогодні є функція надання дозволів на спеціальне водокористування та погодження клопотань на видачу таких дозволів. Видача дозволів на спеціальне водокористування упорядкована Законом України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру" № 1193-VII від 9 квітня 2014 року [4], за яким право визначати порядок видачі дозволів закріплено за КМУ, а право видачі дозволів надано обласним радам, Київradі, Севастопольradі, РМ АРК, обласним адміністраціям, КМДА, СМДА та ОВВ АРК в залежності від значення водного об'єкту (загальнодержавного чи міського). При цьому Ради погоджують видачу дозволів із відповідними державними адміністраціями, а ЦОВВ з розвитку водного господарства та ЦОВВ у сфері надр погоджують відповідно клопотання щодо використання поверхневих вод та підземних вод (надають висновки).

Правда, п. 1 ст. 17 Водного кодексу надає право ЦОВВ у сфері надр також видавати дозволи : "видача спеціальних дозволів на користування надрами для розробки родовищ підземних вод..", а п. 9 ст. 16 надає право ЦОВВ з розвитку водного господарства тільки погоджувати клопотання щодо використання поверхневих вод, а не видавати їх. Очевидно, що видачу дозволів на спецводокористування потрібно і далі спрощувати та передавати на рівень місцевих органів самоврядування, але при цьому жорстко контролювати дотримання усіх правил користування та сплату коштів за спецкористування.

Функція розробки і затвердження нормативів, правил, стандартів регулювання, охорони і відтворення вод закріплена тільки за ЦОВВ, що формує державну політику, на сьогодні це – Мінприроди як головний ЦОВВ. Очевидно, що завдання розробки нормативів, стандартів, правил (участь в розробці) та їх погодження має бути не тільки за ЦОВВ, що формує політику (головним ЦОВВ), але також і за тими ЦОВВ, що реалізують цю політику. Тобто за ЦОВВ, що здійснює державний нагляд і контроль, ЦОВВ з розвитку водного господарства та ЦОВВ у сфері надр.

Для водної сфери, як для природної стихії, важливим є завдання організації і координації робіт з попередження та ліквідації наслідків шкідливої дії вод, аварій, стихійного лиха. Це завдання (організації і координації) покладені на всі органи представницької влади починаючи з обласних рад і нижче (районні, сільські, селищні, міські та районні Ради у містах). Щодо виконавчих органів влади, то це завдання наявне в КМУ, ЦОВВ з водного господарства та РМ АРК. Не залученими до виконання цього завдання залишаються інші ЦОВВ.

На нашу думку, доцільно ці завдання поширити на ЦОВВ у сфері надр для підземних горизонтів і підземних вод та на рівень областей і міст – ОДА, КМДА, СМДА, РДА в частині водних об'єктів за адміністративно-територіальною і гідрографічною ознаками.

Щодо ЦОВВ з розвитку водного господарства, то ці завдання надано у трьох пунктах ст.16: 11, 126 та 127. Так, у п. 11 записано: "здійснення заходів, пов'язаних із запобіганням шкідливої дії вод і ліквідацією її наслідків, включаючи протипаводковий захист сільських населених пунктів та сільськогосподарських угідь". У п. 126 записано: "розроблення спільно з іншими органами виконавчої влади комплексу заходів щодо запобігання надзвичайним ситуаціям, зменшення руйнівних наслідків повеней, забезпечення безаварійного пропуску паводкових вод та льодоходу". У п. 127 записано: "організація виконання робіт, пов'язаних з мінімізацією наслідків

шкідливої дії вод, у тому числі захистом від підтоплення, протипаводковим і протиповеневим захистом сільських населених пунктів та сільськогосподарських земель". Очевидно, що це завдання стосовно розроблення, організації та здійснення відповідних заходів попередження і боротьби зі шкідливою дією вод потребує редагування і трактування в одному, узагальненому вигляді.

У цьому напрямку компетенція РМ АРК (ст. 171) також надає два завдання (пункти 9 та 12), перший з яких вказує на здійснення заходів, пов'язаних з попередженням шкідливої дії вод і ліквідацією її наслідків, включаючи протипаводковий захист населених пунктів та земель а другий – з потребою організації роботи, пов'язаної з ліквідацією наслідків аварій та стихійного лиха, погіршенням якості вод або їх шкідливою дією, із залученням підприємств, установ і організацій в порядку, передбаченому законодавством. Два цих завдання, на нашу думку, також потребують редагування та об'єднання в один.

Завдання щодо прийняття рішень про обмеження і заборону діяльності підприємств, установ, організацій, об'єктів у разі порушення ними вимог водного законодавства відображає важливу державну функцію регулювання діяльності підприємств. Воно відображено як на рівні представницької, так і виконавчої гілок влади. Відповідними повноваженнями наділені ОР, Київрада, Севастопольрада, районні ради і всі інші ради нижчого рівня – селищні, сільські, міські та районні ради у містах.

У виконавчій гілці влади завдання обмежувати чи забороняти діяльність виконують КМУ та ЦОВВ з державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів (Держекоінспекція України).

З метою оперативності прийняття рішень пропонуємо це завдання (державний нагляд і контроль) поширити на ЦОВВ з розвитку водного господарства в частині використання поверхневих водних ресурсів та ЦОВВ у сфері надр в частині використання підземних вод.

Завдання організації та здійснення державного моніторингу вод покладена на ЦОВВ, що реалізує державну політику (Мінприроди) та ЦОВВ, що здійснює нагляд (Держекоінспекція). Проте, завдання ведення державного моніторингу підземних вод записано також за ЦОВВ у сфері надр, а забезпечення функціонування системи державного моніторингу довілля на

водних об'єктах, моніторинг якості вод у певних контрольних створах та моніторинг водних об'єктів за радіологічними показниками на ЦОВВ у сфері водного господарства. Таким чином виникає нечіткість у виконанні даного, чисто практичного завдання серед ЦОВВ.

Очевидно, що з метою підвищення чіткості виконання організації та здійснення державного моніторингу вод, завдання організації державного моніторингу довілля, в цілому, доцільно покласти на ЦОВВ, що реалізує політику (Мінприроди), у тому числі на водних об'єктах, а завдання ведення моніторингу довілля доцільно покласти на ЦОВВ з нагляду і контролю – Держекоінспекцію України, завдання ведення моніторингу вод розділити відповідно до їх виду – моніторинг поверхневих вод покласти на ЦОВВ у водному господарстві (Держводагентство), а підземних вод – на ЦОВВ у сфері надр (Держгеонадра), оскільки це властиві для них водні об'єкти. У перспективі, після проведення реформи державного управління у водній сфері, доцільно ведення моніторингу зосередити в одному ЦОВВ, очевидно це буде Держводагентство.

Завдання порядку розроблення та затвердження нормативів гранично допустимого скидання забруднюючих речовин у водні об'єкти та переліку забруднюючих речовин, розроблення та затвердження критеріїв оцінки забруднення підземних вод покладено на КМУ. Прийняття рішень про скиди стічних вод у водні об'єкти при виникненні аварійних ситуацій покладено на КМУ, а також на ВР АРК, ОР, КМР, СМР. При цьому ВР АРК має погоджувати це рішення з ЦОВВ, що реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища (Мінприроди), а ОР, КМР та СМР погоджувати з державними органами охорони навколишнього природного середовища. Натомість у повноваженнях ЦОВВ таке погодження не відображено. Очевидно, доцільно відобразити це завдання з погодження у ЦОВВ, що реалізує державну політику та ЦОВВ, що здійснює державний нагляд.

Завдання здійснення заходів щодо екологічного оздоровлення поверхневих вод та догляду за ними закріплено за ЦОВВ з водного господарства (Держводагентство) та РМ АРК [5]. При цьому це завдання для ЦОВВ з водного господарства просто дублюється двічі у п. 7 та ст. 125 ст. 16, що недоречно. Очевидно, що потрібно пункт 125 видалити. Враховуючи важливість цього завдання, його потрібно поширити на органи представницької влади від рівня області і нижче до сільських, селищних Рад і Рад у містах. Це завдання перекликається із завданням про здійснення заходів

щодо раціонального використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів, яке прописано для рівня сільських, селищних Рад і Рад у містах. Останнє завдання відсутнє на рівні райрад і облрад, вважаємо, що його доцільно поширити на цей рівень рад і зобов'язати їх здійснювати теж такі заходи. Завдання встановлення у разі потреби більш суворих, ніж у цілому на території України, нормативів якості води у водних об'єктах місцевого значення є компетенція ВР АРК, обласних Рад, Київради та Севастопольради. Доречно це завдання вирішувати також на місцевому рівні – на рівні райрад, сільських, селищних та Рад міст для водних об'єктів місцевого значення, але за погодженням з державними органами охорони навколишнього природного середовища.

Важливим є завдання зі створення водоохоронних зон, виконання якого надано органам представницької та виконавчої влади. Так, за ВР АРК, ОР, КМР, СМР закріплена функція затвердження проектів зон санітарної охорони господарсько-питних водозаборів, а за районними Радами – "організація роботи по винесенню в натуру та влаштуванню прибережних захисних смуг вздовж річок, морів та навколо водойм", що може бути здійснено на договірних засадах із господарюючими суб'єктами (п. 4, ст. 4). За КМУ закріплено завдання затвердження проектів зон санітарної охорони господарсько-питних водозаборів, які забезпечують водопостачання території більш як однієї області (п. 13, ст. 14), за ОДА, КМДА, СМДА – погодження проектів водоохоронних зон (п. 2, ст. 172).

Центральні органи виконавчої влади, таким чином, усунуті від виконання цього найважливішого завдання, а на них можна було б покласти контролюючі функції. На нашу думку, завдання створення водоохоронних зон доцільно доповнити влаштуванням прибережних захисних смуг та поширити на рівень сільських, селищних Рад в частині місцевих водних об'єктів, а також покласти на ЦОВВ з водного господарства в частині контролю за виконанням цього питання. Це пов'язано з тим, що виробничий догляд на річках, на водозабірних свердловинах фактично здійснюють сьогодні саме установи та організації в системі Держводагентства України.

Завдання державного обліку вод і обліку водокористування віднесено у компетенцію ЦОВВ з розвитку водного господарства (п. 8, ст. 16) та ЦОВВ у сфері надр (п. 2, ст. 17). Натомість, ст. 25 кодексу передбачає, що "порядок ведення державного обліку водокористування затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у

сфері охорони навколишнього природного середовища". На жаль, це положення не відображено у компетенції даного ЦОВВ у ст. 15 Водного кодексу. Отже завдання щодо затвердження порядку ведення державного обліку водокористування має бути доповнено у компетенцію цього ЦОВВ з формування державної політики.

До того ж, стаття 26 Водного кодексу вказує, що "державний облік поверхневих вод здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері гідрометеорологічної діяльності..." (зміни згідно Закону від 16.20.2012 року № 5456-VI) [3]. Проте цей ЦОВВ у загальному переліку ЦОВВів у Водному кодексі, що мають певну компетенцію у сфері управління водними ресурсами (глава 4) зовсім не вказано.

Щодо ведення водного кадастру, то це завдання покладено за компетенцією у главі 4 на ЦОВВ з водного господарства та ЦОВВ у сфері надр. Проте ст. 28 кодексу знову вказує це ж завдання для ЦОВВ, що реалізує державну політику у сфері гідрометеорологічної діяльності, що вказує на потребу фактичного корегування переліку та компетенцій ЦОВВ у Водному кодексі. Аналіз інших завдань із компетенцій ЦОВВ показав, що ряд із них потребують поширення на більшу кількість ЦОВВ або видалення як такі, що мають суцільно практичне, виробниче значення, або занадто широкі, декларативні, не мають правової підстави.

Так, такі завдання (функції) як забезпечення потреб населення і галузей економіки у водних ресурсах (фактично мета управління) у п. 4 ст. 16; здійснення міжнародного співробітництва у п. 10 ст. 16 для ЦОВВ у галузі водного господарства; розробка і запровадження організаційно-економічних заходів у п. 6 ст. 15 для ЦОВВ, що реалізує державну політику виключити як загальнодекларативні; організація інформування населення у п. 13 для РМ АРК та у відповідних пунктах для представницьких органів влади від ОР, КМР, СМР до СР, СелР, МР і РРМ цілком можна поширити на більшість ЦОВВ з метою їх спільного виконання.

З іншого боку, такі завдання як узагальнення та аналіз звітів з водопостачання; паспортизація річок і джерел питного водопостачання; забезпечення централізованим водопостачанням сільських населених пунктів; формування водогосподарських балансів і прогнозів та інші у компетенції ЦОВВ з розвитку водного господарства (Держводагентство України), а також проектування, будівництво, експлуатація і реконструкція виглядають за змістом як завдання галузево-виробничого характеру і повинні були б

відображені тільки в Положенні про діяльність цього ЦОВВ чи в положеннях підпорядкованих ним інших організацій (БУВРи, Облводресурси) [8]. Таким чином загальна кількість завдань у компетенції даного ЦОВВ (24 завдання) у Водному кодексі може бути суттєво скорочена.